

OVIDIU

REVISTA LITERARA ȘTIINȚIFICA DOBROGEANA

APARE LUNAR

Director, PETRU VULCAN. — Administrator Casier, Preotul SACHELAR N. PAVELIU

REDACȚIA
 Strada Decembai No. 5

ADMINISTRAȚIA
 Str. Infanteriei. No. 16

ABONAMENTUL :

Pe un an în țară	Lei 6	Pe un an în străinătate	Lei 10
— 1/2 an —	3	— 1/2 an —	5

NUMERUL 50 BANI

SUMARIUL :

Florian Becescu (biografie portret)	Petru Vulcan
Dor de liniște eternă (versuri)	Eleonora I. Predescu-Nour
Spre Constanța (versuri).	Florian Becescu
Chenzina mea și celebrul tragedian Ernesto Rosi.	Petru Vulcan
Serisori	Eleonora I. Predescu-Nour
Sf. apostoli Petru și Pavel.	Preotu Sachelar N. Paveliu
Festival artistic literar	Comitetul
Populare Macedo-Române.	I. Papahagi și Dr. T. Șunda
Mulțumire	Vulpe
Poșta Redacției	

CONSTANȚA

TIPOGRAFIA „OVIDIU“ H. VURLIS

— 1902 —

MULȚUMIRE

Aducem căldurose mulțumiri persoanelor mai jos notate, cari la apelul ce am făcut în No. 2 al revistei noastre, de a fi ajutați prin plata abonamentului, pentru a putea lupta, aș bine-voit a ne trimite costul abonamentului după cum urmează :

Pe un an

D-lui *Colonel Nicolae Blățeanu* comandantul Regimentului 5 Călărași
.. *Dimitrie Alessiu*, proprietar-agricol, Laz-Mahale, jud. Constanța
.. *Jeanne Alessiu*, idem Muratan
.. *Nicolae Mihailof*, Constanța
.. *Constantin Gheorghiu Cociu*, Constanța
.. *Teohari Nicolau*, Constanța
.. *Lt. Pompiliu Georgescu* Comandantul Salupeii Trotuș-Zimnicea
.. *Constantin Ion*, Osman-Facă
.. *Cosma Dussi*, Constanța
.. *Petre Buta* farmacist, Constanța
.. *Grigore Nicolau*, Constanța
.. *Negel* sub-prefect, Medgidia
.. *Mandai* primar, Șiriu
.. *Alexandrescu* învățător, Capugiu
D-nei *Maria Gambouras*, Constanța

Pe șese luni

D-lui *Petre Popescu*, Tuslă-far
.. *I. Enculescu* conductor, Constanța
.. *Colonel Dr. Achile Zissu*, Constanța
.. *Dimitrie Orănescu*, Constanța
.. *Aghiotant Gheorghe Kilom*, Constanța
.. *A. Bauncharten*, Constanța
.. *Dimitrie Theofanidi*, Constanța
.. *Pando Vaie*, Constanța
.. *Petre Postelnicu*, Constanța
.. *Ion Limbășeanu*, Constanța
.. *Dimitrie Banciu*, Constanța
.. *P. Șapira*, Constanța
.. *Stefan L. Marcato*, Constanța
.. *Gheorghe Trandabur*, Constanța
.. *Gheorghe Stănescu* conductor, Slobozia
.. *Dimitrie Tufescu*, Constanța
.. *Petre Miholecu*, Constanța
.. *Gheorghe Rizescu*, Constanța
.. *Vasile Paloșanu*, Constanța
.. *Mihalache Cotta*, Constanța
.. *Gheorghe Ionescu* casierul Băncii de de Scont, Constanța
.. *A. Mangoianu*, Constanța
.. *Zaharia Zamfirescu*, Constanța
.. *Preotul Șeramțescu*, Bugeac
.. *Al. Mălcoci-Petrescu* avocat Constanța
.. *Tasca* casier, Șiriu
.. *G. Stefcu* notar, Șiriu
.. *V. Georgescu*, Șiriu
.. *Gaitan*, Șiriu

OVIDIU

PRIMA REVISTA LITERARA DOBROGEANA

Florian Becescu

Să ne adorăm eu tot avântul sufletesc pe adevărații noștri poeți, să-i popularizăm prin mijlocul revistelor și ziarelor, pentru a-i cunoaște și a se bucura fie-care român care a fost contemporan cu ei, căci nu ved nici un bine în faptul de a se admira și apoteoza poezii numai după ce mor.

Nu mai merge cu nepăsarea — când fie-care simte în vinele sale circulând un sânge cald — un sânge de viță veche și nobilă.

De aceea, cu inima plină de dragoste și admirațiune pentru marile talente, venim să ilustrăm acest număr cu figura simpatică a unuia din luceferii poeziei române, care va lăsa dungă luminose pe cărarea timpurilor ce vor veni.

Acest luceafăr răsărit în ultimul deceniu pe orizontul literaturii noastre

este *Florian Becescu*. Născut în Pitești, fiul preotului Ion Becescu, moștenește de la părintele său un fisic viguros — pe care vedându-l de prima oră, îți evocă în minte acele tipuri clasice, imortalizate în piatră prin dalta unui Fidias.

Adâncindu-te în ochii-i, contemplând largă-i frunte, ghi-cești numai de cât că ai în față-ți un om superior, o mare personalitate artistică.

Cu un așa fisic, de care tinerii noștri poeți sunt lipsiți în majoritate, era natural ca Florian Becescu să aibă un temperament artistic, care-l deosebește de ceilalți poeți și prin urmare, să se observe cu ușurință de la pri-

FLORIAN BECESCU

mele sale lucrări, cea putere uriașă de concepție poetică, care-l pune imediat în evidență și să-l determine a fi singurul continuator al satirei, de la punctul unde a lăsat-o întreruptă marele nostru poet Mihail Eminescu,

Poezia lui Florian Becescu se revărsă ca un torent vehement care determină o cultură nouă pe unde străbate; poezia lui e sguduitoare ce te uimește prin marea și frumusețea imaginilor.

Versul lui face să tresară marea din adâncuri, și chiar soarele și luna par a se infiora vrăjiti de farmec ascultându-l.

Și dacă acești aștrii împreună cu miriadele de stele se infiorază de atâta farmec, de o armonie divină în fața puterii lui creatoare, cum să nu tresărim noi, pe noi care ne mișcă o frunză ofilită, smulsă de la tulpină de vijelie, și când știm că acest minunat cântăreț e al nostru, sânge din sângele nostru, carne din carnea noastră.

Cum să nu lăcrămăm de bucurie când știm că satira lui Eminescu și-a găsit demnul continuator?

O, și ce mare nevoie avea némul român, în aceste timpuri de materialism grosolan de *un profet al semnelor vremii!*

Scriu aceste rânduri sub impresiunea ce mi-au lăsat-o poeziile lui din urma, scrise la marginea mării cari vor vedea lumina zilei în prima revistă dobrogenă *Ovidiu*, poezii recitate de însuși autorul lor la o serată literară ce a avut loc a-casă la mine, când ne-a recitat și una din perlele literaturii române „*Visul lui Napoleon Bonaparte*“ ce se cuprinde în primul său volum de poezii.

Un fapt care ne a nimit pe toți prietenii săi cu ocazia acestei serate

literare, este memoria acea ingenioasă a poetului de a recita, ast-fel cum a simțit, ori-ce poezie sau satiră cât de lungă din volumul său, cum și din cele din urma creațiunii. Acest caz e foarte rar, căci nu mi s'a întâmplat până acum să ved un al doilea care îndată ce a creat o operă să o și memoreze și să o reciteze cu cea mai mare înlesnire.

Spre a-și face idee fie-care de puternicul talent al lui Becescu, reproduc din volumul său un fragment din „*Ultimul vis al lui Napoleon*“ o poemă grandioasă care, dacă ar fi produs-o vre-un Frances, probabil că Franța ar fi încoronat pe poetul său de o potrivă cu marele Impărat cântat de poet; pe când la noi a trecut neobservată de bietul public, iar criticii de pe la gazete, au găsit cu cale să tacă înmărmuriți în fața acestui monument literar, de frică să nu vorbească în favoarea aceluia care i-a ars cu satira lui*) și care se ridica de asupra slăbănogilor și neputincioșilor ce n'au făcut totă viața de cât să expună la tarabă printre marfa scumpă a aceluși mare nebun, care a sfârșit la spital, neghina lor; pentru ea fațarnicii să se potă plimba vecinic cu un muscal trăind din comora și faima nebunului, precum ne o spune Becescu în satira sa.

Iată fragmentul despre care am pomenit mai sus:

*)Vezi *Scrisoarea „unui poet“* adica lui Vlahuța.

...Doarme și în amintirea-i măndre vremuri i s'arată...
 Vede steaua sa pe ceruri licărind ca nici o-dată,
 Cum s'aprinde, se mărește iar din ea fași aprinse
 Șerpuind îmbrățișează spațiul holtei necoprins
 Și 'n sclipire orbitoare tot mai mult s'aprid în mers
 Risipind potop de raze peste 'ntregul univers...
 Din adâncuri tainuite sună glasuri de fanfară...
 Mii de oști încep acuma împrejur-i să răsară
 Din spre Sud, din Miază-Noapte, din Apus din Răsărit.
 Spăimântat, pământul geme sub șivoiul prelungit
 Care vine 'n tropot mare, voind par'că tot să sfarme.
 Ingroșind mai mult tumultul zîngănilor de arme,
 Tunul bubue... La glasul focului de sânge-avid,
 Neguroasele morminte ca prin farmec se deschid,
 Și ostașii morți la Moscova, Austerlitz, Cairo, Iena,
 Generalii, mareșalii : Lannes, Ney, Kleber și Massena
 Invăliți în giulgiuri albe, cu-a lor spede ruginite
 Se ivesc mărind șivoiul aștei oști nepomenite.
 Lanci sclipesc, resar din umbra mii de capete cărunte,
 Palizi se ivesc ostașii cu neșterse răni pe frunte,
 Pe sub valul de lumină ce din spațiu se scoboară,
 În cântarea Marseillezei trece garda consulară...
 Vive l'empereur! detună spațiul : Vive la France! prin aer sună, —
 Bonaparte simte 'n pieptu-i mii de vieți cum se adună.
 Impietrit pe calu-i falnic d'un avânt sublim tresare
 Și zarind pe ceruri steaua-i cum sclipește și mai tare,
 Ochiu i s'aprid de o-dată luminați d'un foc ceresc ;
 Face-un semn și 'n urma-i bravii ca potopul năvălesc,
 Și 'nainte-i pier noroade ca lumina 'n umbra sării,
 Pașii lor înflorează liniștita apă-a mării.
 Trupul munților gigantici cu-ale lor zăpezi eterne
 Sfărâmându-se 'n puzderii la picioarele-i s'ăsterne,
 Insuși sufletul naturei în adâncuri par'că plânge,
 Din pământul ce se crapă nasc șiroaiele de sânge,
 Și pe 'ntinsa pustiire unul curge, altul seacă,
 Cai, calări, pedestrii, tunuri; unde roșie-i îneca
 Insa oastea se mărește ca un lung șivoi himeric
 De cohorte furtunoase cari ies din întuneric,
 Și 'naintea tuturoră, cu privirea 'n zări, departe,
 Ca fantoma nimicirei zboară falnic Bonaparte.

Dar de-o-dată împrejur-i toate sgomotele pier
 Și subt el pământul crește înălțându-se spre cer ;
 Iar pe coama-i ascuțită, plin de farmecul speranței,
 Bonaparte se ridică fălfăind „vulturul” Franței,
 Pe când steaua sa, prin spațiu, din lumină face punte,
 C'o divină-aureola-i înconjoară lata frunte,
 Poleind cu nimb de rege creasta muntelui gigant,
 Ca un ochiu al providenței licărind peste neant...

Acum dorul biruinței, împlinit, în piept îi moare
 Și de sus privește lumea cum se 'ntinde la picioare
 Ca o mare fără țarmuri, liniștita și senină...
 Re'nviatele popoare înaintea-i se închina
 Și din sângele eroic naște-acum o viață nouă,

Iar albastra pânză-a zărei spintecându-se în două,
 Sub o boltă de lumină, stând pe-al nemuririi tron;
 Frideric, Anibal, Cezar, Alexandru, Scipion,
 Il privesc uimiți; un înger se coboară încet pe-o rază.
 Diamante presărate peste peru-i scânteiază.
 Și pe umăr atingându-l, face-un semn în lung și 'n lat:
 — Ce mai vrei? un glas armoniic prin văzduh a tremurat
 — Vreau!... De odată-un fulger groaznic coama muntelui detună,
 Peste cerul stins în umbră nouri negri se adună,
 Se aude-apoi un troznet cu răsnet de arama
 Și crăpându-se pe-a locuri 'naltul munte se sfărâmă
 Scuturând peste cadavre coama sa de sânge plină,
 Pe când fumul se înalță pe gigantică ruină.

* * *

S'a trezit... o sfânta pace 'i-arde 'n flacăra privirii...

Pe de-asupra apei clare glăsuesc duios zefirii...
 Dar o tainică adiere printre unde se strecoară...
 Ca de-o magică poruncă pânza apei se 'fioară,
 Zbor prin aer triste șoapte de mirare și de frică
 Și pe întinsul luciū, valuri turburate se ridică.
 Peste apa clocotindă peste susurul de șoapte,
 Nouri negri urcă bolta și se 'ntind... se face noapte...
 ...Din apus o coamă albă taе zarea 'ntunecată,
 Coama crește și de-o dată se revarsă spumegată
 Pleșcâind cu sgomot mare, scăpând d'alungul ei,
 Trăznete cad în apă ca o ploaie de scântei,
 Alergând ca o năluca vântul geme fioros,
 Valuri nasc și pier în umbră, apa saltă în sus și 'n jos;
 Săgetat prin întuneric de-al scânteilor noian,
 Ca un vas gigantic fierbe furtunaticul ocean...
 Par'ca viața tainuită care zace 'n sîmul spumii,
 Par'ca geniul nimicirei prevestind pieirea „lumei“
 A sunat acuma ora stîngerei universale...
 Dar ce magică putere a oprit furtună 'n cale?
 Un suspin prin aer trece ca dintr'un adânc venit
 Iar o flacăra se 'nalță dispărind în infinit,
 Amuțind furtuna pierе risipindu-se spre maluri
 Numai zina vieții plânge despletită peste valuri.

* * *

Ca prin vis trecuă toate. Stinsă 'n umbra depărtării
 Sant' Elena se ridică sub eterna pânză a zărei,
 Trist simbol al vecinicieii — bravind undele 'nspumate
 Cui în jurul său de veacuri clocotesc înviersunate.
 De prin neguri coborîta spre pămînt în semn de doliu,
 Noaptea 'nvalue oceanul cu cernitul ei lîntoliu.
 În reoarea-i parfumată pe de-asupra apei line,
 Rătăcesc tînguitoare triste coruri de suspine.
 Firea doarme obosită, într'o mistica tăcere,
 Ca o peșteră sinistră hrănitoare de mistere,
 Pe când luna printre stele scînteie întrebătoare:
L'ai pierdut pămînt nemernic când vei naște altul oare?

Acésta poezie asupra căreia s'ar putea scrie un volum e cel mai mare premiu ce l'a acordat firea lui Becescu când l'a proclamat de poet.

În ea Becescu se arată mare pictor și mare poet care e inițiat în misterul armoniei universale, al legăturii dintre sufletul omului erou și D-zeire. Singura acésta poezie e suficientă de a l ridica în fruntea pleiadei de poeți ai epocii noastre.

În constelația acésta Becescu strălucește ea un lucéfăr.

Asupra volumului de poezii publicat anul trecut, voiū măi vorbi, căci pentru moment îmi lipsește volumul, vină care o atribuī autorului ce nu s'a îngrijit să ne împărtășească și pe noi cu comóra inimei sale.

Atunci voiū fi în stare să-i analizez sufletul, avându-l sub ochii mei în paginī de poezie.

Petru Vulcan

Constanța, 7 Iunie 1902.

Dor de liniște eternă

*Troenimi s'ar odată,
Urma vremilor trecute,
Ca să nu măi bat cu gândul
Cărăruale pierdute!
Adormire-ar pe vecie,
Tristul amintirei glas
Singurul ce-într'al meu suflet,
Ca o streajă a rămas.*

Elconora I. F. Nour

SPRE CONSTANȚA

*Pe-afar' din soare par'că plouă
Potop de aurii săgeți,
'Mi-apar în zare frumuseți:
E dorul tristei mele vieți
De-o lume nouă.*

*Mă duc. Ași vrea să ved lumina!
Tot noapte viața mea a fost!
Mă duc așa fără de rost
Să cat în zări un adăpost
Și-o viață lina.*

*Mă duc spre termul nesfârșit
Al Mării, să visez merceū.....
O Mare 'n suflet am și cū,
Ca marca e și dorul meu
Nemărginit.*

*Mi-e dor de luciul tremurând,
Spre ucsfârșitele lui mahuri
Să 'mī sboare gândul peste valuri
Și îmbătāt de idealuri
Să pier visind.*

*M'au prins din nou ale tristeții
Porniri ce varsă 'n piept venin,
Și..... n'aș' măi vrea să măi suspin,
'Mi-e dor de acrul senin
Al dimineții!*

*Pe toate-acum un farmec sfânt
Presară-al lumilor Artist,
Și..... nu măi vreau să măi fiū trist!
Mă duc să uit că măi exist
Pe-acest pământ.*

*Mă duc..... dar par'c'un tainic foc
Îmi arde pieptul zi cu zi.....
N'am fost senin și nu voiū fi
Și 'n veci așa voiū rătăci
Din loc în loc.*

Florian I. Becescu

CHENZINA MEA

și

CELEBRUL TRAGEDIAN ERNESTO ROSSI

Dacă nu mi-am pierdut echilibrul și rostul școlii, în zile negre, acesta cui o datoram de cât teatrului în miniatură?

De când cu reprezentația extra-ordinară dată în beneficiul meu, am prins o dragoste nesfârșită de teatru.

De aceea, cu voia fără voia repausatului casier al teatrului național din Craiova, despre care am pomenit în unul din capitolele precedente, nu lasam să mi scape nici o piesa nevedută.

Și adică, de ce n'ași mărturisi cu seninatate mijlocele la care recurgeam în cazuri grele, spre a mă strecura în staluri fără bilet de plată?

Mă presintam la 9 fix la ghișeu în fața lui nenea Pișca, casierul, și dacă îl găseam în tone bune, apoi printr'un gest suveran, consangénul meu îmi făcea vânt înăuntru, unde controlorii mă cunoșteau că sunt unul din favoriții săi, și nu-mi făceau nici o pedica sau să mă întrebe de bilet; dar când nenea Pișca era indispus, fie din pricina puținului interes ce dădea elita craiovenă teatrului, fie din alte motive, care nu mă interesau sa le știu, apoi tot printr'un gest fara vorba, îmi arata ușa pe unde venisem — semn ca nu puteam intra în sera acea.

Ca să-i fi cerut lămuriri pentru ce nu mă lasa sau să-i fi obiectat ceva, era periculos, îmi găseam „bacăul“ cu nenea Pișca.

Experiența din trecut mă învățase minte și mi detese prilejul să-i cunosc firea.

Trebuie să arat însă, ca mai în tot-d'una ceream favoarea intrării în teatru și pentru vecinicul meu camarad de *gard* Alin, autorul celor „Două cumetre“ care mă aștepta pe trotuar să-i duc vestea, dacă nenea Pișca ne lasă să intrăm ori nu.

Ast-fel, când concetațenul meu ne refuza cererea, ocoleam pe lângă gardul curței

teatrului, mergeam în partea dosnică, unde făcusem o gaură necesară de a introduce bastonul meu de corn, care ne servea de scară, escaladam gardul de scânduri și astfel ne felicitam de ispravă în interiorul curței; de aci știam noi drumul spre a ajunge în staluri.

Nu e vorba, până acolo ne expuneam la multe pericole, și nu arare-ori tremuram de groză, dar totuș, bravam pericolele și trebuia să fim printre cei mai atenți spectatori, pentru ca în dimineața zilei să reproducem întreaga acțiune, însoțită de gesturile respective, în fața colegilor noștri în clasă, cari n'avuseseră fericirea să asiste la teatru.

*
*
*

Era o seară de iarnă și gerul făcuse ca zapada, ce albise tot pământul, să prindă o proșghița lucitoare, care părea îmbibată cu mii de diamante. Luna vărsa torente de aur, pe când pe cerul senin miriadele de stele scelipeau în lumini orbitore. Razele lunii proiectându-se oblic pe gardul din partea dosnică a teatrului, forma un spațiu rămas în umbră, iar dincolo de acest spațiu obscur, albul covor de ninsore strălucia. La o distanță ore-care se zărea marea mașină în activitate, elaberând electricitatea necesară iluminatului teatrului, când urma să aibă loc reprezentația „Fedorei“.

Intre 8 și 9 al serei schițate, o formă umană se desemna de-asupra gardului la locul descris, umblând ca un mótan în noapte să nu atragă atențiunea cui-va.

Era Alin, care se pregătea să sară, rămăind ca și eu să-l urmez numai de cât.

Dar abia sări bietul Alin, când auzul meu fu isbit pe de o parte de un gemăt dureros, iar pe de alta de o voce stridentă, care se pregătea de atac.

— Da care ești aci pe capul meu, mă fire-ai al *iaca cui* să fii... hm.

— Lasă-mă, nene, ca mă lovi reu, nene, uuu...

Ce se întemplase?

Alin, în loc să sară pe stratul de ninsoare, sărise pe coiful lucitor de pe capul unui pompier, ce stătuse ciucit pe sub gard și fiindcă pompierul îl înșfăcase de chică și îl tragea de urechi, auzi pe Alin printre lacrimi și suspine :

— Nu mă bate mă nene, fie-ți milă mă frate, că și eu am fost militar, să mor deți-oi minți de nu m'am liberat sergent-manjor din armata anul trecut ; dar acum sunt elev în liceu, mă înțelegi, elev sărac, care vine să vadă pe actori cum jăcă. Uite, te cinstesc cu 20 de bani, dar să lași și pe prietenul meu și camarad de școală care are să sară și el gardu ; nu mai spune că ne-ai vedut pe aci ; nu-i așa că n'ai să ne dai de gol ?

Pompierul, stringând cei două gologani în mână, murmură bine-voitor :

— Ai avut noroc că ai fost leat fartate, după cum mi-ai spus, că apoi nu știu zeu ce s'ar fi întâmplat. Haid, strecurați-vă mai repede prin ușa aia să nu vă vada cine-va.

În urma acestora Alin strigă :

— Mă Petrache mă, haide mă ce mai stai, n'ai auzit că și Domnialui e din ai noștri ?

La care invitațiune, îmi făcui și eu aparițiunea de-asupra gardului și sarind la rândul meu în apropierea lui Alin, am pașit cu inima sburată până la ușa care răspundea în parterul benórelor și pe aci ne-am strecurat înăuntru în momentul când cortina se ridica. Din coridor ne-am îndreptat spre intrarea principală și de aci coborînd câte-va drepte, ne-am dus să ne aședăm în staluri.

Ca nici odată, în séra aceea, întrebându-ne un obraznic controlor de bilete, noi i-am răspuns cu mândrie că suntem cu familia care e în loja de vis-à-vis.

Controlorul, nou în exercițiul funcțiunei sale, se uita într-acolo cu interes și remase pe deplin conșins față de zîmbetul ce la observat pe fața colegului nostru

George Vercescu ce se găsea în loje cu familia sa și care ne cunoștea că am intrat în teatru de contrabandă, motiv care îl făcea să zîmbescă.

De dragul artei devenisem niște *trăgători pe sfóră* buni de spânzurat.

Experiența pe de altă parte, ne învetase să fim iscusiți că niște eroi din romane, în cât n'a fost chip să ne prinda nici odată D-ni controlori ai templului luminei.

*
*
*

În tot orașul era mare mișcare, caei un eveniment artistic avea să aiba loc, cum n'avusese ocazie elita Craiovei să mai vadă până aci.

Telegrame afișate pe zidurile orașului anunțau sosirea celebrului tragedian Ernesto Rossi, care, în turneul său artistic ce-l întreprindea prin capitalele: Austriei, României, Turciei și Rusiei, se oprise și în Craiova, să represinte 5 tragedii Sacherperiane ce formau repertoriul său și anume: *Romeo și Julieta*, *Hamlet*, *Ludovic al XI-lea*, *Othelo*, *Schiloc* și *Mórtea civilă* ca supliment, scrisă pentru acest mare geniu.

Adoua zi afișe enorme anunțau reprezentarea tragediei: „Romeo și Julieta“.

De când se clădise noul local al teatrului de repausata Maria Teodorini, nu se observase atâta îmbulzélă la ghișeul casieriei teatrului craiovean după bilete. Elita cumpărase cu preț îndoit pentru toate reprezentațiunile, benórele și lojele de rangul I și al II-lea.

Stalul I era 15 lei, al II-lea 8 lei, al III-lea 5 lei, galeria 3 lei și totuși numaî rămăsese nici un loc de vëndut.

Mie și lui Alin nu ne scăpa nimic neobservat din ceea-ce se petrecea la teatru.

Noi nu eram în stare să plătim galeria cu un leu de ne-ar fi redus-o — de hatir — dar să plătim 3 lei ?!

— Să nu fim în stare să admirăm pe Ernesto Rossi, 'i zic eu lui Alin, luând un ton de legitimă indignare.

Cum adică ? Acest templu de lumina a

fost zidit numai pentru *burtă-verde* cari se lafaese pe grămezi de aur și nu simt nici cât un purice, ci vin la teatru numai să-și omore uritu?

E vorba ce ne facem, Aline?

— Ce să ne facem, știu și eu! grai el. Să te dai bine pe lângă Pișca al tău, altă speranță nu ved de nicăerea.

— Dar gardu — nu ne va servi la nimic saracu, tocmai în acest moment de grea încercare artistică pentru noi? Ce o să ne facă? O să ne ducă la poliție — în cazul cel mai extrem, când ne-ar prinde; acolo ne vom explica.

Polițaiul ne cunoște, adică vrei să zic mă cunoște pe mine ca unul ce sunt mediatorul copiilor seî. Voiți pleda cauza amândorora cu succes.....

— Eu zic să ne facem întâi datoria către nen'tău Pișca și de ne va refuza, atunci peste gard..... și.....

— Bine, fie și așa — și în urma acestei înțelegeri mă ființai la ghișeu.

Nenea Pișca, creștând că e vre-un „*bangata*“, fără să se mai uite la mine, mă întempera :

— Nu mai am nici un bilet Domnule.

— Dar..... nene Pișca..... sunt..... eu, în-ganaî.

Domnialui își potrive ochelarii și distingându-mă la lumina electrică, numai ce 'l auzii :

— Cum?! tu ești mă..... nu ți-e rușine hai? In asta-sără vii să-mi ceri intrarea gratuită! Afară mucosule, afară să nu te ved! Nu veți că teatrul e plin de lume?

Cum am spus, nici odată nu îndrăznisem să înzist sau să-l contrarez, căci 'i știam firea, dar de asta-dată eram hotărât să me refuesc cu dănsul, căci cauza care mă aducea aci era mare, era un act din cele mai însemnate din viața mea: acela de a vedea și admira pe o celebritate a lumii, un geniū incomparabil, un semizeu al artei dramatice, cum nu s'a mai nascut în lume, care trecea ca un meteor pe orizontul Cra-

iovei și pôte nu era să-l mai vedem nici odată, precum s'a și întemplat.

— De ce să-mi fie rușine, nene Pișca? Ce fel, lumina a dat-o Dumnezeu numai pentru cei bogati, iar noi saracii să n'avem dreptul a ne împartași cu ea?!

Credeam că l'am înfundat cu raționamentul meu și apoi pentru a'l convinge, începui a'i vorbi în figuri, bine înțeles, dar ce vroia să știe de metafora mea nea Pișca?

— Plăcă mă, nu mă înțelegi, că te dau pe mâna poliției, îl auzii țipând la mine.

— Sluga D-tale, nene Pișca, însă să ști că D-nul Rossi nu va juca fără mine în séra asta, 'i ripostaî eu ironic.

— Fugi mă obraznicule, strigă el, tremurând de manie de asta-dată.

In fața atitudinii amenințătoare a lui nenea Pișca, am eșit afară și comunicai colegului Alin care mă aștepta pe trotuar, rezultatul.

— E, ce e de făcut măi?

— Nimic frate-meu; moșu s'a infuriat pe mine, de credeam că 'l va găsi damlăua.

— Atunci ce ne facem vere?

— Ce am mai făcut: la gard baete, comandaî eu. L'am prevenit că Ernesto nu va juca fără mine.

— Să nu ni se înfunde tocmai în séra asta mă Petrache.

— Fie ce o fi; eu sunt hotărît; dacă vrei urmăză-mă; de unde nu, eu sar gardu și singur.

— Mă, tu n'ai nici două franci la tine?

— Și ce vrei să faci cu ei?

— Sa-l rugăm să ne lase în galerie cu câte un leu.

— Așî, ce stai să vorbești Aline, ne trebuie 6 lei și apoi cum e suparat moșu pe mine, nu ne-ar lasa să intrăm nici cu o sută de lei.

Trecuse vre-un sfert de oră de când tot parlamentam noi pe trotuar în privința modului cum am face, cum am drege să pătrundem în cetatea luminei, când un

Domn betrin cu blana pe el până în pământ, cu ochelarii în nas și cu șoșonii deschelați în picioare, înainta zorit spre noi cari ne găseam în colțul extrem al curței teatrului.

— Ce se facu Domnule, ca acum cu chiu cu vai mă scapai de el....

La lumina felinarului, nu 'mi trebuî mult să-l recunosc că nu era altul de cât nenea Pișca și apoi auzindu-î glasul și ceea-ce a rostit, am înțeles că pe mine mă căuta.

La început cređui că și-a pus în gând să mă trimită la poliție pentru purtarea ce o avusei față de D-sa, însă când îl vedui foarte aprópe de noi, mă hotărî să 'i cer ertare chiar de pe acuma pentru a'mi asigura viitórele reprezentații cel puțin; de aceea luând tonul pocăitului, îl întrebai:

— Pe cine cauți nene Pișca?

El recunoscându-mi glasul, accentuă:

— Pe tine lóza 'mbaerata....

Cu purtarea ta, m'ái făcut să turbez de ciuda.

Te rog să nu fii supărat nene; alta-data n'am sa-ți mai dau ocazie să te superi.

— Bine, bine, te-am ertat, dar ia urméza-mé acum mai repede.

— Fară a-î cere vre-o lamurire ca ce are de gând să facă cu mine, îl urmai până în biuroul lui unde îmi zise?

— Dorești să veđi pe Ernesto Rossi cum jóca, hai?

— Cum să nu, nene Pișca; así da jumătate din viața mea, ți-ási rămâne etern recunoscător.

E, de aceea te-am chemat să 'ți comunic ca ți-am făcut de rost să intri în teatru, însă cu condițiune că la tóte reprezentațiile ce le va da Ernesto Rossi să apari în scenă deghizat ca figurant pentru care vei fi plătit cu 20 lei pe séra.

Îmi venea să țip de bucurie; cređui că mă înșela ađu saú că nenea Pișca vrea să-și bata joc de mine, de aceea întrebai tremurând de emoțiune:

— Este adevérat ceea-ce spui nene Pișca?

— Se 'ntelege, că mie nu-mi arde în acest moment de glume. Ernesto Rossi m'a autorizat să-î gasesc un elev și eu m'am gândit la tine să câștigi și parale, sa-ți satisfaci și dorința.

O, în fața dorinței ce aveam de vedea pe Ernesto Rossi jucând, cine se mai gândea la parale!

Pe când se urma discuțiunea acésta între mine și nenea Pișca, iată că apăru în pragul ușei biuroului o figură majestósa, de și cărunță, însă plină de viață în ochii căreia strălucea focul sacru al artei iar pe fruntea-î iargă geniul nemuritor.

Ridicai puțin capul spre a fotografia bine în memorie acest cap de zeu antic, împodobit de un păr negru care 'i umbrea o bună parte a frunței.

— Ernesto Rossi, grăi casierul teatrului sculându-se respectuos de pe scaun.

Apoi uitându-se spre mine:

— Monsieur Vulcan un bon elev du notre lycée.

— Ernesto Rossi îmi strînse mâna cu multă căldură și fixându-mé în ochi, se adresa mulțumitor pe franțuzește lui nenea Pișca:

— Îți mulțumesc din inimă scumpe Domn, ca mi-ai găsit un tiner ca densusul în ochii căruia citesc dragostea de artă.

Apoi mie:

— Bine-voește a mé urma scumpe D-le Vulcan, spre a-ți da deslușirile cuvenite în scenă și a te îmbrăca; ne mai fiind de cât 15 minute până la începerea spectacolului.

L'am urmat și în câte-va minute aflai din gura Maestrului ce trebuia să fac în timpul acțiunei. Mă deghizai în costum de paj medieval și când cortina se ridică, eu mă găseam postat la dreapta reginei, lângă tron.

Nu vroiam să știu de nimic și de nimeni ca profesorii mei se găseau toți prin stâluri și mă priveau cu curiositate, unora ne-venindu-le a crede că-sunt eu.

Ochii și mintea mea erau concentrate asupra mișcărilor Maestrului.

Voiu lăsa la o parte pe Romeo și pe Hamlet, cei doi eroi ai tragediilor cu același nume, reprezentați cu atâta precizie și naturalețe de o vârstă de aproape 60 ani și voiu trece cu tributul admirațiunii mele la Ludovic al XI-lea, la acel rege paralic a cărui avarițiune pentru aur și coróna sa au contribuit la o creațiune genială, demnă de pana nemuritorului dramaturg.

O Ernesto, Ernesto, pe când Sachespeare și-a imaginat pe un Ludovic, tu i-ai dat viața, tu ai fost Dumnezeuul lui Ludovic al XI-lea.

Dar iata-l că apare târîndu-și un picior paralizat, cu mâinile într'o vecinică tremurare, cu ochii înzecați de sânge, cu fața crispată de suferințe fizice și morale; și fie-care fibră de pe mușchii obrajilor și ale mânilor marelui tragedian se pôte observa că sa mișcă pentru a ne face să vedem cu ochii noștri cazanul sufleteș în care clocotesc atâtea pasiuni sguđuitoare și el Ernesto — ca un zeu, adănc cunoscător al sufletului omenesc, revizuește fie-care patima, o analiză înalțându-se biruitor până la cea mai înalta concepție de asupra căreia tronă Dumnezeuul universului.

Lumea din teatru, artiștii, toți ne simțiam micimea și ne minunam înmărmuriți în fața sublimului în artă. Mie mi se oprise respirația; parcă mă îndemna o putere nevedută să mă prostern înaintea geniului acestui om supra-natural; pôte ca așa fi făcut'o în sinceritatea admirațiunii mele, dacă într'un moment de supremă iresistență, n'ar fi izbucnit în sală uraganul aplauzelor pornit din mii de pepturi, care părea că nu va mai lua sfârșit.

Se aducea un omagiu neperitor de recunoștința și admirațiune Maestrului, când Ludovic paralicul se lupta cu fine-său care voia a'i fura coróna.

Era o luptă desperată — pe viața și pe morțe, — la care nu s'ar fi încumetat să se avēnte un al doilea de cât Ernesto Rosi, fără a risca de a sucomba învins.

Maestrul însă, în fața aplauzelor furtunoșe își descoperise capul — ca semn că l mișcase.

Publicul părea că e stăpânit de un delir.

Era un moment înalțator, divin care nu se mai repetă pentru a doua óra în viața unui muritor.

De la Ernesto Rossi am învățat să cunosc sublimul în arta dramatică.

Dar de la acest eveniment artistic am considerat ca cea mai mare crimă de a escalada gardul pentru a pătrunde în templul luminei.

Și de câte ori mă găsesc în fața unui artist prin succesiune de idei, amintindu-mi de Ernesto Rossi, simt o lacrimă sângērândă picurându-mi în inima pe furis.

De ce această lacrimă furisă?

O, numai Ernesto Rossi mi-ar putea răspunde!

Petru Vulcan.

Constanța, 23 Maiu 1902.

SCRISORI CĂTRE O PRIETENĂ DIN COPILĂRIE

Scumpa mea,

A răspunde scrisorei tale, e: a răscoli, multe pe cari așa vrea să le uit; dar, cum atâția ani s'aũ strecurat fără a mai ști ceva una de alta, voiu încerca, pe scurt, a'ți satisface dorința.

Mediul în care trăesc?... Vai! drăguța mea!... Limba omenescă e prea săracă și slabă pentru a'ți putea arăta pe deplin: împeștrirea caracterelor și cumpăna cu care ar trebui cântărită societatea în care sörta mea fatală m'a condamnat să trăesc. Mândrie, fățarnicie, ingrătitudene, prostie,

lipsa bunului simț și a ambițiunei, îngâmfare și obrăznicie revoltătoare în fine totă joshnicia ce veacurile au putut crea, e artistic colectată în așest: Turn-babel de elită (??!) unde astă-đi trăesc. Dacă — după cum spui — tu îți amintești încă exact caracterul și felul meu de a simți, apoi, e de prisos a'ți mai spune atitudinea mea față de ast-fel de lume, cum și ideile ce toți își fac de mine. M'am deprins, însă, atît de bine a nu vedea și a nu auzi, în căt s'ar đice că sunt lipsită de aceste două simțuri. Riđi?... dar, la ce bun să arăt că pricep această nostimadă de elită?! La ce bun să cerc a ridica zăbranicul ignoranței și a îngâmfării de sine, sub care, aceste ființi se întrec care de care a'și juca mai perfect rolul?! O! ar fi o nebunie, pe care nu mi-ași erta-o totă viața; și totuși, veți riđe, după cum eu însu-mi rid spunënd, că parte din ast-fel de creaturi, mă numesc: Prietena lor (?)... Sërmană prietenie! În ce chip ești înțelėsă?! Ce preț ți se da?! Ađi, în casa lui X în fața lui, îți e prieten și critici pe Y; și tot ađi sau mâine, în casa lui Y și în fața lui, îți e prieten, și critici, condamnă și te încerci a pune în spânzurătoare pe X slăvind pe acela în fața cărui te găsești pentru a'l face să 'i fi simpatice!...

Tipuri de caractere excelente cum đicea bunul nostru Profesor de Pedagogie!...

E monotona viața mea, lipsită de societatea unor ămeni la cari să mă pot înțelege.

O! ce fericită ești tu în această privință!...

Cum de nu pot măcar o clipă să mă găsec în mijlocul vostru ca altădată. Dar, scrisorile tale pe de-o parte, ocupațiunile casnice cu toate micile bucurii familiare, serviciul și cetirea diferitelor cărți bune pe de alta, imi sunt unica mângăere și mulțumire cari mă fac să uit miseria societăței în care trăesc îndurând cu resemnare asprimea exilului în care nedreptatea omenescă m'a aruncat.

Pentru moment mă opresc aci, făgăduindu-ți, cu alta ocașie, răspuns la toate întrebările ce 'mi faci în dragă-lașa ta scrisore, și rugându-te a'mi procura căt mai des prilejul de a sta de vorbă cu tine, scumpa mea.

Acum ca ș'altă dată, afecțiunea și inima mea sunt pentru tine.

La revedere în altă scrisore.

Leonora I. Predescu-Nour

Carol I. 1902 Martie 30

BISERICA

Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Sfântul Apostol Petru era fiul lui Iona și frate cu sfântul Andrei. El se numea Simon înainte de chemarea sa la apostolat, era de meserie pescar și trăia în Betsaida, orașel în tribul Nef-tali în Galileea pe lângă lacul Genisaret. Din Betsaida sfântul Petru se aședă la Capernaum care era potrivit pentru pescari, fiind situat pe malul lacului cu acelaș nume, lângă Iordan între semințiile Nef-talim și Za-

bulon. Andrei, fratele său îl urmă și continuară amândoi cu profesiunea lor. Dragostea de bunurile peritóre nu-i împedica de a da lui D-zeu ceea-ce se cuvenea și a se gândi la sfințirea sufletelor. Ei viețuiaă într'o așteptare piósă și constantă a lui Mesia. Andrei intră în numărul ucenicilor Sf. Ion Botezătorul, și se convînse că acela pe care dascălul său îl numea „Mielul lui D-zeu“, era Christos Răscumpătorul lumiei. Cea dintâiu grije a sa fu de a cauta pe fratele său Petru și a-i spune că a găsit pe Mesia.

Simon (Petru) nerăbdător de a-l vedea și a auzi cuvintele Dumnezeestii ce eșeau din gura Lui, plecă cu fratele său Andrei ca să-L găsească.

Iisus îl numi pe nume ca să-i arate că știe toate, apoi petrecând cât-va timp împreună cu Mântuitorul, se întorseră la pescăria lor, hotărîți a veni adesea ca să audă învățăturile Lui.

Pe la sfârșitul anului care era cel dintâiu al predicării Mântuitorului, Iisus vădu pe Petru și pe Andrei spălându-și mreжіle. Neputând învăța poporul din pricina îmbulzelei, se sui în luntrea lui Petru și începu a cuvânta. După ce termină cuvântarea, dișe lui Petru ca să arunce mreaja în mare, însă Petru era trist pentru că totă noptea nu prinsese nimic, dar după cuvântul Mântuitorului văslu la adânc și aruncă mreaja. Idată se prinseră așa de mulți pești în cât trebu să cheme în ajutor pe Iacob și pe Ión fii lui Zevedei. Apoi Petru aruncându-se la picioarele Mântuitorului zise: „Eși de la mine Dömnice că sunt

om păcätos“. Acesta umilintă a lui îl făcu cel mai iubit ucenic, și făcu pe Iisus să-i zică ca să-l urmeze.

După sərbătórea Paștilor în anul 31, Iisus alese pe cei 12 apostoli și fiind-că Petru a dovedit iubirea cea mai învăpăiată pentru Invetătorul său, i se dădu primul loc. El înșoți pe invetătorul său pretutindenea, fu martor la schimbarea Lui la față, luă parte în grădină Getsimani la căderea Lui în agonie, și când Judeii conduși de trădătorul Juda, voiră să prindă pe Iisus, Petru aprins de zel pentru El scóse sabia și tăie urechea lui Malhus unul din servitorii Archiereului; apoi fu martor la judecata și condamnarea stăpânului său.

După mórtea Mântuitorului, ingerul care se arătase Mariei Magdalinei, a spus apostolilor să se ducă în Galileea unde avea să li se arate, după cum le spusese mai înainte de mórtea sa.

Petru pescuind pe iacul Tiberiadei zări pe Iisus pe mal și plin de bucurie și iubire sare în apă înotând ca să ajungă mai curând la El. Iisus întrebă pe Petru dacă l mai iubește și îi încredință păstoria sufleteseă.

După ce Iisus se arăta apostolilor pe un munte din Galileea unde erau adunați și le porunci să mergică să predice Évangelia la toate némurile, Petru care ca și cei-alți ucenici era fără carte și nu știa alta de cât să pue mrejele, luând cuvântul arată poporului taina cea mare a răscumpărării, și cuvântarea sa fu ascultată cu atâta bună-voință în cât se creștinesc vr'o

trei mii chiar în aceea zi. Acești convertiți primise îndată resplata credinței lor, comunicându-li-se darurile sfântului Duh. Ei vindeau averile, aducând prețul apostolilor ca să-l împartă celor lipsiți. — Predicarea Evangheliei fu confirmată prin o mare minune săvârșită de apostolii Petru și Ion. Ei se duceau la templu pe la ora 9 când se adunau Judeii la rugăciune. La poartă frumoasă vedură pe un schiop din naștere și-l vindecară cu numele lui Iisus Christos, când se convertiră încă unei mii de oameni. Preoții și Saduceii nu puteau suferi însă aceasta și rugară pe Căpitanul gardei templului să-i prindă și fură aduși înaintea Sinedriului. Membrii acestui tribunal care se păreau mai aprigi în contra lor erau: Ana, Caiafa, Ion și Alexandru, însă ei înlăturară cu înlesnire învinovățirea, ast-fel că judecătorii care nu puteau contesta evidența minunii, se mărginiră a-i opri să mai vorbească în numele Mântuitorului.

Petru cum și ceilalți apostoli continuară cu mai mult curaj și predicarea de și persecuțiunile se înmulțeau cu mai multa furie mai ales în Ierusalim unde Saul (Pavel) era persecutorul cel mai fanatic al Creștinismului. Numai după convertirea lui Saul, persecuțiunile în Ierusalim încetară. Dispozițiile favorabile ale împăratului Tiberie pentru creștini, se pare că contribuiră la pacea bisericeii. Cu toate că era un om crud, și cum zicea Theodor de Gadara perceptorul său, era un boț de carne muțat în sânge, totuși

cețind raportul lui Pilat care îi scria cu deamănuntul, de minunile lui Is. Hr. el avea idee mare de Mântuitorul și voia să-l pue între zeli săi; oprind sub pedepsă de moarte de a se mai acuza creștinii și era foarte înclinat pentru credința acesta.

Stabilindu-se liniștea în Biserică, Petru se duse să vadă pe creștinii din alte locuri. La Lida orașel din seminiția Efraim vindecă pe slăbănogul Enea. La Iope înviă pe Tavita, veduvă recomandabilă prin virtuțile și caritatea sa. Pe când se afla acolo la Simon curelaru, primi ordin a boteza pe Centurionul Corneliu. Acolo avu și o vedenie în care D-zeu îi descoperi taina chemăreii nemuritorilor la credință.

Atunci se împărțiră apostolii spre a vesti Evanghelia la un mare număr de popore.

Ei începură cu Siria și alte țări vecine cu Iudea. Petru întemeie biserica din Antiohia, care era metropola orientului. Se crede că sf. apostol Petru ședea în Antiohia 7 ani, de la anul 33—40. În anul 37 Petru era la Ierusalim unde primi pe sf. Pavel și remaseră împreună 15 zile.

Înainte de a merge la Roma el predică Judeilor risipiți prin Pont, Galatea, Bitinia, Capadocia și Asia Mică.

Sf. Petru este singurul apostol de care vorbește Scriptura că a fost căsătorit înainte de chemarea lui la apostolat, dar și alți apostoli erau în starea acesta. Totuși ei se abținură în tot timpul apostolatului lor, ducând o viață foarte aspră. Sf. Chrisostom ne propune pe sf. Petru ca model de

castitate ; iar sf. Grigore de Mazians, zice că mânca rădăcini de erbură amare.

Numărul cel mare de creștini din Roma sporit și mai mult prin convertirea sutașului Corneliu, îndemnă pe Petru căpetenia apostolilor a vedea și capitala lumii, pentru ca să pótă învinge idolatria în chiar cuibul ei. Dar câtă îndrăsnélă ! Cum putea un pescar necărturar să convertescă capitala unui imperiú așa de mare, unde era légânul tuturor sciințelor ? Ce succes putea să aibă predicând disprețul onorurilor, bogățiilor și plăcerilor, într'un oraș unde domnia ambiția, avariția și iubirea de plăcere ? Umilința Crucii nu se potrivea cu mândria Capitolului. Dar tóte acestea înflăcărău și mai mult zelul sf. Petru, intră singur în Roma predicând pe Iisus eel restignit. Eusebiu ne spune că el lucră 25 de ani spre a întări biserica d'acolo cu tóte că umblă și în alte locuri. În anul 44 a fost închis în Ierusalim din ordinul lui Agripa, însă după ce scăpă, cercetând bisericile din Orient și punénd Episcopi se întórse la Roma, dar îndata după aceea Claudiu alungând pe Iudei și pe creștini în anul 49 cu ocazia unei turburări, a fost nevoit să iasă și el.

În anul 51 se ținu un sinod la Ierusalim unde se hotărî ca păgânii convertiți să nu fie ținuți a observa ceremoniile legei. Aci se confirmă și sf. Pavel în calitate de apostol al Giuților de și vestea Evanghelia și Iudeilor când avea ocazie.

Chemarea minunată a sf. Pavel chiar cu glasul lui Iisus Christos, ordinul

anume ce la primit de la sfântul Duh de a învăța tóte némurile, darul profeției și inspirația ce o posedă în gradul cel mai înalt, lucrurile minunate ce le făcu și le suferi atât pentru gloria lui D-zeu cât și pentru convertirea lumii i-au meritat un loc printre apostoli, de și nu era din numărul celor 12.

După ce s'a botezat a predicat câteva zile pe Iisus Christos în sinagoga din Damasc și apoi se retrase în Arabia, se crede că într'un loc din apropiere cu Damascul, oraș ce se afla sub stăpânirea lui Aretas regele Arabiei și socrul lui Irod Antipa. Nu se știe cât a vietuit sf. Pavel în acea retragere, căci întorcându-se în Damasc predică din nou credința și rușină pe Iudei.

Marele Pavel cu puterea semnelor și a minunelor a predicat Evanghelia lui Iisus Christos de la Ierusalim până în Iliria, în primejdii din partea tâlharilor și a rudeniilor, în osteneți și supărări în fóme și sete, în posturi și privegheri, zădind bisericii în tóte orășele, vestind pe Dumnezeu cel necunoscut păgânilor.

Progresele ce le făcea Creștinismul prin predica și minunile apostolilor au fost cauza persecuțiunii lui Neron asupra Bisericii, cum ne spune Lactanțiu. Câți-va parinți spun că ura ce purta el sfântului Petru și sfântului Pavel se adause și mai mult prin nenorocirea întemplată lui Simon Magul care pe de o parte pentru că ce purta creștinismului și în special apostolilor ; iar pe de alta pentru a se insinua în

bunele grații ale lui Neron îi promise atât lui cât și poporului, că se va înălța în aer prin ajutorul îngerilor săi. (El escelea în arta diabolică și de aceea nu cruța nimic, nici cheltueli nici crime, numai să se facă abil în arta acésta) pretinđend că imitează înălțarea lui Iisus Christos. Se spune că în adevăr Simon Magul a început a se ridica în aer prin puterea magică în prezența lui Neron, dar că sfântul Petru și sfântul Pavel rugându-se, amâgitorul a căzut la pământ rupându-și un picior, și că îndată după aceea a murit de necaz și de desperare.

Ast-fel că din acésta cauză Neron începuse a persecuta pe creștinii, și jertfise un mare număr din ei cu ocazia focului ce dădu Romei în anul 64. Sfântul Ambrosie zice că credincioșii vădend pericolul cel mare ce îi amenința ar fi îndemnat pe sfântul Apostol Petru să fugă din Roma. Mai întâiu se împotrivi, dar în sfârșit cedă sfăruințelor lor și în timpul nopței plecă.

Când era să iasă pe pórta cetăței, avu o vedenie în care i se arătă Domnul Iisus Christos. El îl întrebă : „*Unde mergi Dómnne*“.

Mă duc la Roma, zise Mântuitorul, ca să mă răstignesc iarăși.

Petru înțelese îndată sensul acestor cuvinte : el le privi ca o înfruntare pentru slăbieiunea sa și ca o dovadă că voința lui D-zeu era ca el să pătiméscă. Decí s'a întors în cetate, unde a fost arestat și pus în închisóre cu sfântul Apostol Pavel. Ei au stat în

închisóre 8 luni în care timp convertiră pe sfântul Procesiu și Martinian care erau căpeteniile gardei lor, împreună cu 47 persoane de ambele sexe.

Se crede că înainte de a fi executați au fost bătuti. Presupunđ că sf. Apostol Pavel ca cetățean roman să nu fi suferit bătae, totuși sfântul Petru care urma să fie restignit trebuia să sufere și acesta, bătaea nefiind despărțită de cruce.

O veche tradițiune ne spune că cei doi apostoli au fost duși afară din cetate pe pórta *Ostia*. Sfântul Prudențiu zise că ei pătimiră la un loc lângă Tibru unde era o mlastină. După alți autori sfântul Petru fu martirisat în aceeași zi cu sfântul Pavel, dar cu un an mai curénd. Eusebiu, sf. Epifanie și mare parte din cei vechi pun martirul celor doi apostoli în ziua de 29 Iunie acelaș an.

Când a ajuns sfântul Petru la locul de osândă, ceru să fie restignit cu capul în jos, cređendu-se nevrednic a muri ca și Dumnezeuescul său dascál. Părinții atribue acesta umilinței, parte dorinței de a suferi cât de mult pentru Iisus. Rugăciunea lui fu ascultată : el fu țintuit pe Cruce. Tertulian zice că fu legat cu funii ; se póte și una și alta.

Sfântu Grigorie spune că cei doi apostoli au fost înmormențați în ca-tacombe. Unii zic că au stat acolo 18 luni și că pe sfântul Petru l-au îngropat pe muntele Vatican ; iar pe sfântul Pavel afară din cetate. Astăzi capetele celor doi apostoli se află în Biserica sfântului Ión de Lateran. Bi-

serica sf. Pavel are câte jumătate din fie-care, și restul este în Biserica sf. Petru.

Preotu Sachelar Nicolae V. Paveliu

Constanța, 7 Iunie 1902.

Marele festival literar artistic din Constanța

dat de comitetul de redacție al revistei

„OVIDIU“

sub înaltul patronajii al D-lui

SCARLAT VĂRNAV

Prefectul Județului Constanța

Nouii elemente vigurose, tineri scriitori, recuțați printre cei mai distinși literați ai epocii actuale, au intrat în rindurile noastre, spre a duce cu succes lupta pentru lumină.

Cu concursul lor — revista „Ovidiu“ se reorganizează îmbunătățindu-se din toate punctele de vedere.

Dar un fapt îmbucurător al silințelor noastre care trebuie să inspire credința și un entuziasm nesfârșit în inima fie-cărui bun român dobrogean, este încurajarea și sprijinul moral ce am întemplat din partea D-lui Vărnăv prefectul județului, el însuși un eminent om de știință în inima cărui vibrează o dragoste nețărmurită de tot ce e frumos, de tot ce îți înalță sufletul.

Ast-fel, în interesul alcatuirii unui fond pentru susținerea acestui organ și a-i asigura existența până ce abonații noștri localnici și din provincie vor bine-voi a ne înainta mica sumă de 6 lei; comitetul luând inițiativa dărei unui mare festival literar artistic, și apelând la sentimentele D-lui Prefect, D-sa nu numai că a bine-voit a lua sub patronajul său acesta serbare, dar a mai zis că: *trebuie găsite și alte resurse cu cari să se aducă în floare*

instituțiunea fondată de noi acum 5 ani: „Cercul literar Ovidiu“.

Noi nu putem de cât să aducem prin paginile organului nostru respectuoase mulțumiri D-lui Vărnăv și să-l asigurăm de veșnica noastră recunoștință pentru puternicul sprijin și buna-voință ce o găsește în D-sa *idealul românismului în Dobrogea: cultivarea minții și inimii prin literatură și artă.*

POPULARE MACEDO-ROMÂNE

II

Ună feată ș-un lai glone, (și un serman tiner)

S-astilleară doll'n-cale, (se întelniră)

Un sum cale, un stri cale,

Ș-aclițară nă stihimă: (și au pus rămășag)

Iu va z-doarmă dolli astară?

Pociu-mparte daū-aștirnite, (urcior)

Gardu-mparte daū-uboare;

Cizu focul di analtu,

Arse de-tu mese gardul, (din mijloc)

Cizu cheatra de-analtu

Framse di tu mese pociul, (urciorul)

S-misticară daūle-uboare,

S-misticară daūle-aștirnite.

Ioan N. Papahagi.

Gopceș

III

Puinlu strigă: aide feată ntre-apă

Ica ntre-apa, ică tu livade,

Tu livade șopot co-ap-arațe, (isvor)

Ningă șopot mtngal cu lilice,

Cu lilice ș-cu visileac albu, (busuioc)

Pi visileac ș-ună carte albă,

Carte albă ș-cu ghramile lai, (literele negre)

Grame lai, jiloase scriate:

„Cavai de-ațel om ți bașe feate,

„P.In s-u bașe: „va-n ti lliău feată“

„Di cara-u bașe: „șecaptă plu di toamna“

„Toamna vine ș-prumuveara-agiumse.

Dr. T. Șunda

Crașovu

Reclama este sufletul comerciului

Poșta Redacției

D-lui *Alexandrescu* inventator, Capugiū (Șiriu). — Acrostihul so-sind prea târziu, se va publica în numărul viitor. Mulțumim pentru plata abonamentului.

Asemenea D-lor Tașca, Stețcu și Gaitan.

D-nei *Nour*. — Așteptam promisiunea caei cumoșteți greutățile luptei ce ducem.

Boner-Negulescu, idem.

Câți-va D-ni au găsit cu cale a ne opri No. 1 și 2 al revistei și a ne refuza No. 3.

Numărul acestora se ridică la 100; ceea-ce însemnă o pagubă pentru noi de 600 lei.

În numărul viitor le vom da numele, căci culmea mizeriei, printre ei sunt și bancheri cu lei de peatră pe frontonul palatelor.

La 18 Iunie c., se va da de către comitetul de redacție al revistei „Ovidiu” un **Mare Festival literar artistic**, sub patronajul D-lui Se. Várnay, prefectul județului Constanța.

Cofetăria la „Furnica“

PETRE POSTELNICU

STRADA CAROL

Berăria „Peleş“

DIMITRIE BANCIU

În tot timpul. Bere proaspătă și diferite mezeluri. În fie-care seara în gradina orchestra Națională.

Croitoria „Universală“

Nicolai Mihailoff

120 — STRADA CAROL I — 120

Măcelăria Națională

Constantin Gheorghiu

carne de prima calitate

Restaurant Leul de Aur

Pando Vane

Strada Carol

Se găsesc mâncările cele mai excelente și cu prețuri eftine. Bucătaria otomană

ATELIER DE ARTE GRAFICE

TIPOGRAFIA
„OVIDIU“
H. VURLIS
CONSTANȚA

ATELIER DE CHROMOTIPIE